

บทที่ 1 สารณรัฐประชานิยม

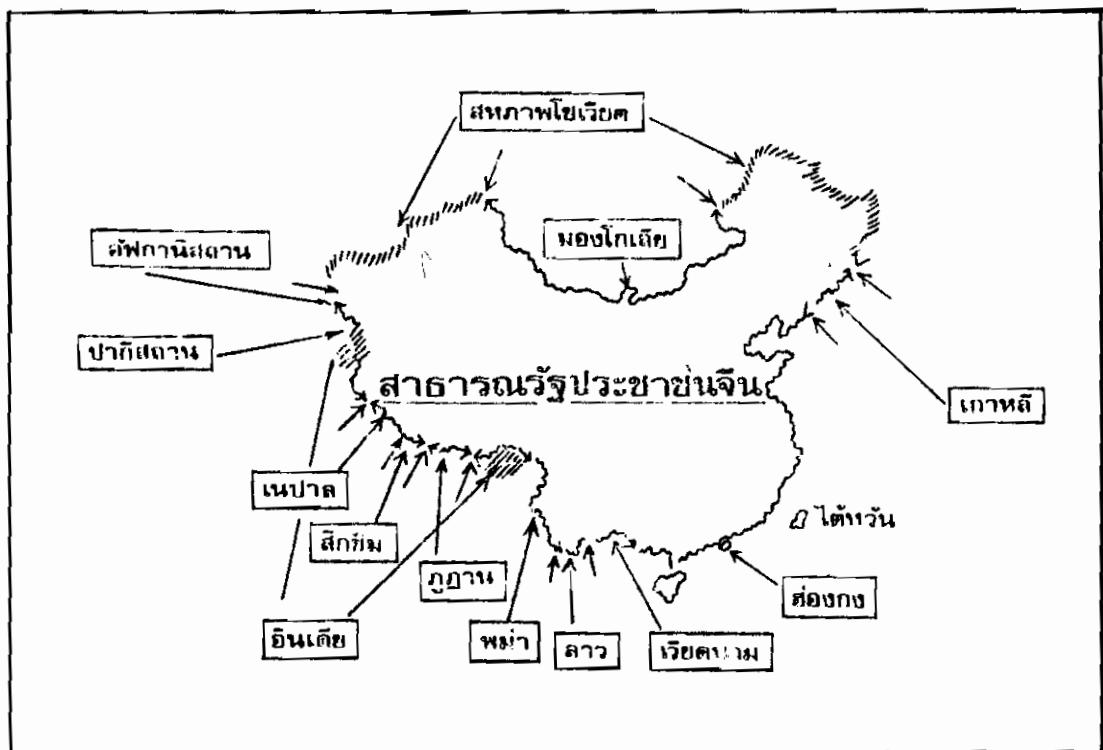
เมืองหลวง : ปักกิ่ง
ประชากร : 1,035 ล้านคน (1985)
GNP ต่อหัว : US\$ 330 (1985)

1. กี่ตั้งและอาณาเขต

สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือที่เรียกวันว่าจีนคอมมิวนิสต์นั้น ได้ออกกำหนดขึ้นในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 และมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการในภาษาอังกฤษว่า The People's Republic of China สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของภาคพื้นทวีปเอเชีย หรือทางฝั่งตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก และเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในทวีปเอเชีย และใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลกรองจากสหภาพโซเวียตและแคนาดา โดยมีพื้นที่ทั้งสิ้น 9.6 ล้านตารางกิโลเมตร หรือ 3,691,500 ตารางไมล์ มีขนาดเป็น 2 เท่าของภาคพื้นทวีปยุโรปทั้งหมด หรือเท่ากับประมาณ 17% ของทั้งหมดของโลก จีนมีพื้นที่แผ่นดินมากถึง 96% ของทวีปเอเชีย หนึ่งในสามในภาคตะวันออกเฉียงใต้ และการเดินทางไปจีนจะต้องผ่านทางทะเล ทางเหนือมีบริเวณตั้งแต่ตอนกลางของแม่น้ำเจ้าพระยาไปจนถึงไก่笼 (ละติจูดที่ 53 องศาเหนือ) ลงมาจนถึงฝั่งเจิงโจวของหมู่เกาะหานชาทางทิศใต้ (ละติจูด 4 องศาเหนือ) และจากที่ราบสูงปาเมร์ทางทิศตะวันตก (ลองจิจูด 73 องศาตะวันออก) มาจนถึงบริเวณที่แม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำหว้าสุลีไหลมาบรรจบกันทางทิศตะวันออก (ลองจิจูด 135 องศาตะวันออก) [ซี เหวิน, 2527, หน้า 1.]

จีนมีพรมแดนทางบกยาวกว่า 20,000 กิโลเมตร ติดต่อกับประเทศต่าง ๆ 12 ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาชนเกาหลีทางตะวันออก สาธารณรัฐเวียดนามทางตะวันตกเฉียงเหนือและทางตะวันออกเฉียงเหนือ สาธารณรัฐประชาชนมองโกเลีย (มองโกเลียนอก) ทางภาคเหนือ อัฟ-

กานิสตาน ปากีสถาน เนปาล อินเดีย สิกขิม และภูมานทางตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้ หนอง พม่า ลาว สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (เวียดนามเหนือ) ทางภาคใต้ นอกจากนี้ยังมี อาณาเขตติดต่อกับมาเก๊าของโปรตุเกส และช่องคงของอังกฤษ ซึ่งเป็นวงล้อมบนชายฝั่งทะเล ตะวันออกเฉียงใต้ จึงนับได้ว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มาก ที่สุด พื้นที่ กับสหภาพโซเวียต นอกจากพรมแดนทางบกยาวกว่า 20,000 กิโลเมตรแล้ว จีนก็ ยังมีส่วนที่เป็นชายฝั่งทะเลของจีนยาวกว่า 18,000 กิโลเมตร รวมทั้งจีนยังมีบริเวณดินที่เป็น หมู่เกาะใหญ่น้อยอีกมากกว่า 5,000 เกาะ ซึ่งอยู่ระหว่างจีนน้ำทะเลที่มีขนาด กว้างใหญ่ของจีน เกาะที่ใหญ่ที่สุด ได้แก่ เกาะไต้หวัน รองลงมาคือ เกาะไหหนัน หมู่เกาะ ใหญ่น้อยทั้งที่อยู่ในที่ลึกและด้าน外海แล่นี่ได้รับการเรียกรวม ๆ กันไปว่าหมู่เกาะทะเลจีนใต้ แต่ มีชื่อเป็นทางการว่าหมู่เกาะตงชา ซีชา จงชา และหนานชา [ซี เหวิน, 2527, หน้า 2] และจากการที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มากมายเช่นนี้ ปัญหาหนึ่งที่จีนต้องเผชิญก็คือปัญหา เรื่องพรมแดน

แผนที่แสดงอาณาเขตติดต่อ

2. ประชากรและชนชาติต่างๆ

จีนนับได้ว่าเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก ประชากรทั้งหมดของประเทศไทยปี 1987 มีจำนวนประมาณ 1,062 ล้านคน หรือเกือบ 1 ใน 5 ของประชากรโลกซึ่งมีประมาณ 5,026 ล้านคน

จากประชากรทั้งหมด ปรากฏว่า 94% เป็นชาวจีนแท้ (เชื้อสายชาวตัง) ส่วนอีก 6% เป็นชนกลุ่มน้อย (National Minority ถือเอาเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมเป็นเกณฑ์) จีนได้ชี้อ่วร่าเป็นประเทศที่ประกอบด้วยชนกลุ่มน้อย เชื้อชาติผ่านพันธุ์ต่าง ๆ มากมายถึง 56 กลุ่ม ด้วยกัน [ซี เหวน, 2527, หน้า 20] แต่ที่เป็นชนกลุ่มน้อยที่สำคัญก็คือ ชาวจ้วง อาศัยอยู่ในภูมิภาค มนต์หลวง ที่ ยุนนาน และกว้างตุ้ง ชาวมุสลิมที่พูดภาษาเติร์ก ชาวมองโกลเลียนอาศัยอยู่ในภาค ตะวันตกเฉียงเหนือ ชาวทิเบตซึ่งอาศัยอยู่ในทิเบตและบริเวณใกล้เคียง นอกจากนี้ก็มีพวากขาว แม้ว แมนจู มองโกล เย้า ลี และไทย ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของจีน เป็นต้น

ชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีความสำคัญมากในทางการเมือง และเกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในภูมิภาค ที่ปกครองตนเอง (Autonomous Regions) ซึ่งจะจัดการ자อยู่ในอาณาบริเวณกว้างใหญ่กว่า 60% ของแผ่นดินจีนทั้งหมด และยังอยู่ในเขตชายแดนซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ สำหรับภูมิภาค ที่เป็นเขตปกครองตนเองดังกล่าว จะมีลักษณะที่มีชนชาติเดียวทั้งหมดเป็นชนชั้นเดียวทั้งหมด ตาม หลักการร่วม (Common Program) ปี 1952 มาตรา 9 รัฐธรรมนูญปี 1954 มาตรา 3 กำหนดว่า พวากชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกับชาวจีน (อัน) ตามสำมะโนประชากรปี 1982 มีประชากร 1,008,175,288 คน จีนอันนับได้ 936.7 ล้านคน ชนกลุ่มน้อยที่มีจำนวนมากกว่า 3 ล้านคน นับได้เป็นร้อยละของประชากรทั้งหมดดังนี้ คือ พวาก 0.3% หุย 0.7% เหวยวเอ่อ 0.6% อี้ 0.54% เมียว 0.5% แมนจู 0.43% ทิเบต 0.39% และพวากมองโกลเลีย 0.34% [John Paxton, 1987, p. 350.]

ตั้งแต่ปี 1979 คุ้มครองชาวจีนในเขตในเมืองได้รับอนุญาตให้มีบุตรได้เพียง 1 คน (ปกติ 2 คนในเขตชนบท) โดยนายได้ถูกใช้บังคับโดยการทำแท้งโดยบังคับ (compulsory abortions) และการลงโทษทางเศรษฐกิจ (economic sanctions)

ประชากรในปี 1985 มี 1,035 ล้านคน (ชาย 534.22 ล้านคน ชาวเมือง 330.06 ล้านคน) สถิติสำคัญปี 1984 : อัตราการเกิด 1.7% อัตราการตาย 0.7% อัตราความจำเรียง 1.08% ความหนาแน่นของประชากร 108 คนต่อตารางกิโลเมตรในปี 1985 กำหนดอายุโดยคาดคะเน คือ 67 ปี ในปี 1985

ประมาณการของบุคคลเชื้อชาติจีนที่อยู่นอกประเทศจีน ได้หันและห่อองกงในปี 1980 มีจำนวนราว 15–20 ล้านคน ดังเดิมปี 1982 จีนอนุญาตให้มีการอพยพออกจากประเทศได้ 75 คนต่อวันไปยังห่อองกง [John Paxton, 1987, p. 350.]

๓. หน่วยการปกครอง

ปัจจุบันจีนได้แบ่งหน่วยการปกครองออกเป็น 5 ระดับ [M.C. Shanta Murthy, 1981, pp. IX and X และ ซี เหวน, 2527, หน้า 2–3] คือ

1. รัฐบาลกลาง (Central government)
2. รัฐบาลมณฑล (Provincial government)
3. รัฐบาลจังหวัด (Prefectural government)
4. อำเภอ (Counties)
5. คอมมูน (Communes)

และระดับ 3–5 นั้น นับเป็นหน่วยปกครองย่อย ๆ ภายใต้มณฑลและภูมิภาคปกครองตนเอง

รัฐบาลกลาง : นำโดยนายกรัฐมนตรี และผู้ช่วยคือรองนายกรัฐมนตรีและบุคคลอื่น ๆ

รัฐบาลมณฑล : หน่วยการปกครองระดับนี้ประกอบด้วย 30 หน่วย ซึ่งได้แก่ 22 มณฑล 5 ภูมิภาคปกครองตนเอง และ 3 เทศบาลมหานคร ซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง ทั้ง 30 หน่วยนี้มีฐานะหัดเทียมกันในด้านบริหาร

22 มณฑล (Provinces) ประกอบด้วย

ชื่อมณฑล	เมืองหลวง
1. เหอหนาน	เจียงโจว
2. เหอเป่ย	ซีเจียจง
3. หูหนาน	ฉางชา
4. หูเป่ย	อู๋หัน
5. เกียงซี	หนันซั่ง
6. กวางตุ้ง	กวางโจว
7. พูเกี้ยน	ฟูโจว
8. ภูยโจว	กุยหยาง
9. ยูนนาน	คุนหมิง

ชื่อเขตปกครอง	เมืองหลวง
10. เชฉวน	เชงดู
11. ซิงไห่	ซีหนิง
12. ชานชี	ไทบวน
13. สั่นซี	ซีอาน
14. เจ้อเกียง	ทางโจว
15. ชานตุง	จีหนัน
16. เยยหลุงเกียง	ชาาร์บิน
17. จิහลิน	ฉางชุน
18. เหลียวหวนง	เซนหยาง
19. กันสู	หลันโจว
20. เกียงซู	หนันจิง
21. อันฮุย	เหอเป่ย
22. ไถหัวนан	ไหเป

5 ภูมิภาคปกครองตนเอง (Autonomous Regions)

เมืองหลวง
ลาซา
อูรุ่มฉี
ชูเหอເຂາເຕອະ
หนันจิง
ยินฉวน

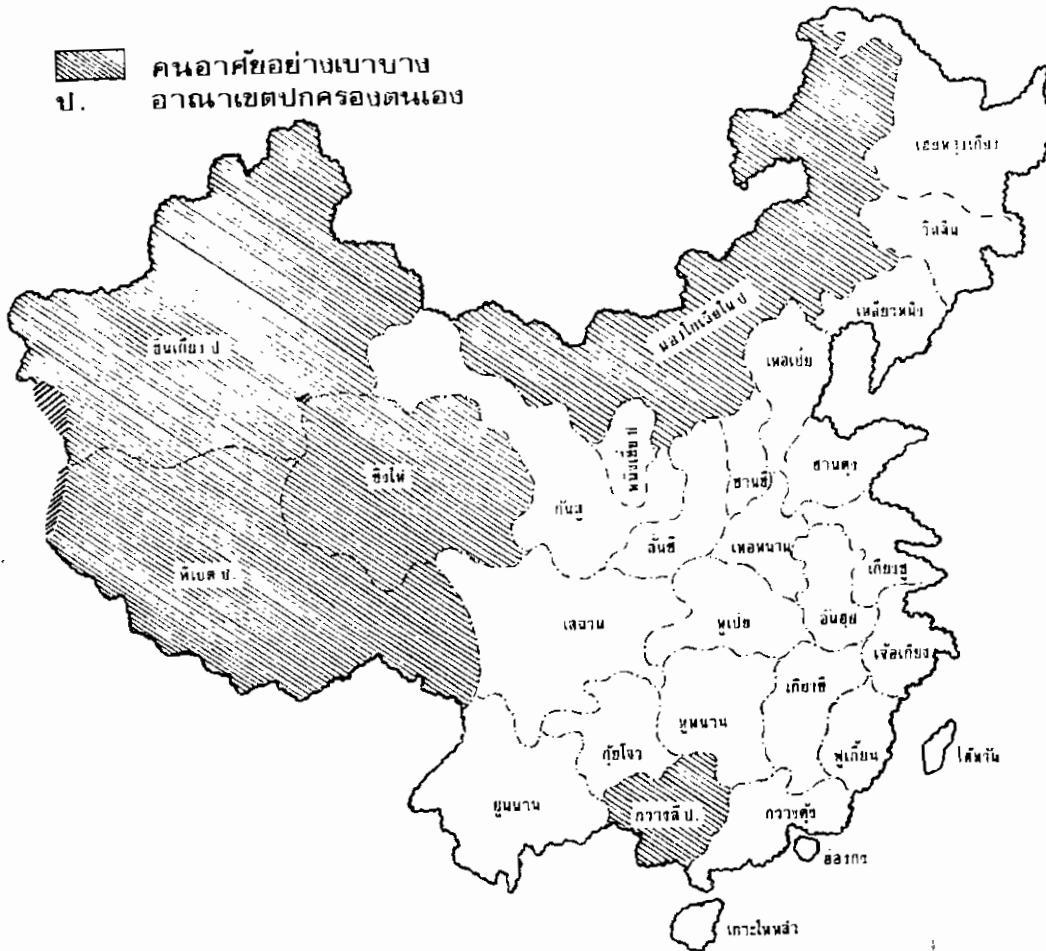
3 เทศบาลมหานคร (Municipalities)

- ปักกิ่ง (Peking) หรือเปijiing (Beijing)
- เทียนสิน (Tientsin) หรือเทียนจิน (Tianjin)
- เชียงไฮ (Shanghai)

ชื่อเทศบาลมหานครนี้อยู่ได้การบังคับบัญชาโดยตรงของรัฐบาลกลาง

รัฐบาลจังหวัด : ประกอบด้วยจังหวัด จังหวัดปกครองตนเอง (Autonomous prefectures)

และ Inner Mongolia Leagues ในจีนมี 210 จังหวัด และ 29 จังหวัดปกครองตนเอง

แผนที่แสดงหน่วยการปกครอง

อำเภอ หรือชีียน : ประกอบด้วยอำเภอ อำเภอปกครองตนเอง (Autonomous counties) และ Inner Mongolia banners ในจีนมี 2,006 อำเภอ และ 69 อำเภอปกครองตนเอง

คอมมูน : รู้จักกันในนามของคอมมูนประชาชน มีอยู่กว่า 50,000 คอมมูน ก่อนปี 1958 ถัดจากระดับอำเภอหรือเทียนเท่าลงไปนั้น มีหน่วยตำบลและหมู่บ้าน แต่หลังจากนั้นได้เปลี่ยนเป็นประชามมหรือคอมมูน กองการผลิตใหญ่ (production brigade) และกองการผลิต (production team) [เชียน ธีรวิทย์, 2519, หน้า 21] ข้อสังเกตจากการจัดโครงสร้างเหล่านี้ ชี้ให้เห็นว่าการปกครองในจีนมีการกระจายอำนาจ (decentralise) อย่างสูง

4. รัฐธรรมนูญและรัฐบาล

ในวันที่ 21 กันยายน 1949 สภาพิรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีน (The Chinese People's Political Consultative Conference – CPPCC) ได้เข้าร่วมประชุมซึ่งถูกจัดขึ้นในปักกิ่ง โดยพรรคอมมิวนิสต์จีน สภาได้นำเอกสารลักษณะร่วมกัน (a Common Program) 60 มาตรา และกฎหมายจัตระเบียบการบริหาร (The Organic Law of the Central People's Government) 31 มาตรา มาใช้เป็นธรรมนูญการปกครองชั่วคราว ทั้ง 2 นี้ได้กลายเป็นรากฐานของรัฐธรรมนูญที่ได้ถูกรับนำมาใช้ในวันที่ 20 กันยายน 1954 โดยสมัชชาประชาชนแห่งชาติ (National People's Congress—เป็นองค์กรสูงสุดแห่งอำนาจของรัฐ คือเป็นฝ่ายนิติบัญญัติสูงสุดหรือ Supreme legislative body) ชุดที่ 1 สำหรับสภาพิรึกษาดังกล่าวบังคับอยู่ต่อไปหลังปี 1954 ในฐานะเป็น an advisory body. หน่วยทั้ง 2 นี้ได้ยุบบทบาทหน้าที่ไปในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม สมัชชาประชาชนแห่งชาติหรือ NPC ได้กลับคืนมาใหม่ในปี 1975 และสภาพิรึกษาในปี 1978 เมื่อเดิมเสียงผู้ได้ถูกเลือกให้เป็นประธาน ในปี 1986 สภามีสมาชิก 2,021 คน

รัฐธรรมนูญใหม่ได้รับอนุมัติจากรัฐสภาชุดที่ 4 ในวันที่ 17 มกราคม 1975 และผลเหลือ 30 มาตรา และได้ถูกนำมาใช้ในปี 1975 ต่อมาในปี 1978 ก็ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งเน้นถึงก้าวใหม่ของการพัฒนาและสร้างสรรค์ประเทศสังคมนิยมปฏิวัติ และต่อมาเมื่อได้มีการประชุมสมัชชาประชาชนแห่งชาติครั้งที่ 2 ในปี 1979 ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง [ซี เหวิน, 2527, หน้า 56] สำหรับรัฐธรรมนูญฉบับใหม่สุดได้ถูกนำมาใช้ในปี 1982 และกำหนดให้ “การพัฒนาสังคมนิยมให้ทันสมัย” เป็นงานหลักของจีน การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดก็คือ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจของรัฐ ซึ่งเป็นหัวหน้าของฝ่ายรัฐบาล [John Paxton, 1987, p. 352.]

สำหรับสมัชชาประชาชนแห่งชาติหรือ NPC ตามรัฐธรรมนูญปี 1954 เป็นองค์กรสูงสุดของอำนาจของรัฐ ตามมาตรา 21 เป็นองค์กรที่มีอำนาจแก้ไขรัฐธรรมนูญและกฎหมาย แต่ตั้งแต่ถูกจัดตั้งและถูกยกถอนจากตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดของรัฐ ตัดสินใจในแผนเศรษฐกิจของชาติ เป็นต้น สมัชชาเลือกตั้งคณะกรรมการมาธิการสามัญหรือคณะกรรมการมาธิการประจำ (ซึ่งให้คำปรึกษาสภาพักรัฐ–State Council) และประธานาธิบดีของรัฐปัจจุบันก็คือ หลี่เชียนเนียน (Li Xiannian) สำหรับคณะกรรมการมาธิการสามัญของ NPC นั้นเป็นองค์กรถาวรสหของ NPC ได้รับเลือกตั้งในการประชุมสมัยที่หนึ่งของสมัชชาแต่ละชุด มีหน้าที่รับผิดชอบและรายงานกิจกรรมต่อ NPC.

รัฐธรรมนูญปี 1975 กำหนดให้ NPC ถูกเลือกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งforall 5 ปี และควรจะประชุมกันปีละ 1 สมัย NPC ประกอบด้วยผู้แทนซึ่งถูกเลือกตั้งบนฐานของผู้เลือกตั้ง (a

เหมาจืดตง

โจวเอินไหก

หัวกังฟู

constituency basis) โดยการลงคะแนนเสียงลับโดยตรง ผู้ออกเสียงได้ ๆ และองค์การที่สำคัญ ๆ อาจเสนอชื่อผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้ง การเสนอชื่อสำหรับเลือกตั้งอาจมากกว่าที่นั่ง 50–100% ก็ได้ ในเดือนมิถุนายน 1983 มีผู้แทน 2,978 คน ถูกเลือกเข้าสมัชชาชุดที่ 6

สำหรับโครงสร้างของรัฐบาลนั้น สภาแห่งรัฐ (State Council) คือ รัฐบาลกลางของประเทศ เป็นองค์กรบริหารที่มีอำนาจสูงสุดแห่งรัฐ คณะกรรมการประจำปี NPC ในระหว่างที่ NPC ไม่อยู่ในสมัยประชุม คณะกรรมการรัฐมนตรีจะรับผิดชอบด้วยนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงต่าง ๆ และรัฐมนตรีประจำคณะกรรมการ [เชิงเหวิน, 2527, หน้า 65] ในปี 1983 โครงสร้างของรัฐบาลได้ถูกปรับปรุงให้กระฉับกระเฉงขึ้น และจำนวนกระทรวงได้ลดลง ในปี 1986 มี 33 กระทรวง และ 9 คณะกรรมการภายในรัฐบาล คือ นายกรัฐมนตรี จ้าวจือหยาง (Zhao Ziyang) รองนายกรัฐมนตรี หลีเพิง (Li Peng) เทียน จីหยุน (Tian Jiyun) เย่ย ยีหลิน (Yao Yilin) หวัน หลี (Wan Li) และเฉียว ชี (Qiao Shi) รัฐมนตรีอื่น ๆ ประจำบอร์ด Wu Xueqian (ต่างประเทศ) Zheng Tuobin (การค้าต่างประเทศ) Zhang Aiping (กลาโหม) Wang Bingqian (การคลัง) และ Ruan Chongwu (รักษาความสงบ)

อำนาจที่แท้จริงอยู่ในมือของพระคุณมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ซึ่งมีสมาชิก 44 ล้านคน ในปี 1987 มีพระครอง ฯ อีก 8 พระคุณเป็นสมาชิกหัวหน้าของสภาที่ปรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีน ในกลางปี 1966 ประธานพระคุณคือเหมาเจ้อตุง ได้เริ่มทำการ “ปฏิวัติวัฒนธรรม” ของชนชั้นกรรมมาซีครั้งใหญ่ เพื่อกำจัด “ลัทธิแก๊ะ” และเจ้าหน้าที่ของรัฐและพระคุณจำนวนมาก ได้ถูกไล่ออกไป การปฏิวัติวัฒนธรรมได้สิ้นสุดลงในเดือนเมษายน 1969 เมื่อการประชุมสมัชชาพระคุณครั้งที่ 9 ที่ล่าช้ามาเป็นเวลานานได้เปิดการประชุม ถึงแม้ว่ามันไม่ได้ถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าได้ถูกนำไปสู่ “การสิ้นสุดอย่างมีชัย” จนกระทั่งสิงหาคม 1977 สมัชชาครั้งที่ 9 ได้นำเอกสารมذุญของพระคุณบันใหม่มาใช้ ซึ่งได้ป่าวประกาศบทบาทชั้นนำของพระคุณในรัฐ และได้ระบุให้หลินเปี้ยวเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของประธานเหมา อย่างไรก็ตาม ก็ได้มีการโต้เถียงกันอย่างมาก ซึ่งมุ่งไปยังหลินเปี้ยว (ถึงแก่ความตายด้วยเครื่องบินตกในมองโกเลียในเดือนกันยายน 1971) และในเดือนสิงหาคม 1973 ที่ประชุมสมัชชาพระคุณครั้งที่ 10 ได้แก้ไขธรรมนูญของพระคุณโดยการยกเลิกการอ้างถึงหลินเปี้ยวและการสืบทอดแทนประธานเหมา และทำการเลือกตั้งคณะกรรมการกลางของพระคุณใหม่ ซึ่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการการเมืองและคณะกรรมการประจำใหม่ ในเดือนมกราคม 1975 คณะกรรมการกลางของพระคุณได้แต่งตั้งเดิ้งเสี้ยวผิง อดีตเลขาธิการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยพระคุณที่ถูกปลดออกจากในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมให้ดำรงตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการการเมือง (Politburo) ในเดือนเมษายน 1976 ฝ่ายที่มีความคิดรุนแรงในคณะกรรมการ

เดึงเสี่ยวพิง

พุทธยาบัง

ชาวดีอ่อนยาง

กรรมการการเมืองได้ปลดเดิมเป็นครั้งที่ 2 ออกจากทุกตำแหน่ง และหัวโกะฟง (Huo Guofeng) ได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานพาร์คคนที่ 1 รวมทั้งเป็นนายกรัฐมนตรีด้วย ด้วยการถึงแก่สัญกรรมของHEMA เจื่อตุ่งในเดือนกันยายน 1976 หัวได้กลับเป็นประธานพาร์ค ในเดือนตุลาคม 1976 พวกรัฐมนตรีกลุ่ม 4 คน ได้ถูกจับกุม การประชุมสมัชชาพาร์คครั้งที่ 11 ในเดือนสิงหาคม 1977 ธรรมนูญพาร์คฉบับใหม่ได้ถูกนำมาใช้และคณะกรรมการกลางพาร์คชุดใหม่ได้ถูกแต่งตั้ง การเปลี่ยนแปลงในผู้นำทำให้มองเห็นการกำจัดพวกรัฐมนตรี และการกลับคืนสู่ตำแหน่ง ในรัฐบาลและในพาร์คเป็นครั้งที่ 2 ของเดิม ในเดือนกุมภาพันธ์ 1980 หลิวเซ่านี อิดีประธานาธิบดีซึ่งได้ถูกปรักปำโดยหมายในฐานะเป็นคนทรยศ ได้ถูกคืนสิทธิฐานะให้หลังมรณกรรม และสมาชิกคณะกรรมการการเมือง 4 คนของพวกรัฐมนตรีได้ถูกปลดออก จ้าวจือหยางได้เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนหัวโกะฟงในเดือนกันยายน 1980 กลุ่ม 4 คนรวมทั้งเดินโบตา (Chen Boda) ซึ่งเป็นอดีตเลขานุการของHEMA ได้ถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาคดีวันที่ 20 พฤษภาคม 1980 ในขณะเดียวกัน ก็ได้เปิดพิจารณาคดีนายพล 5 คนด้วยข้อหาสมรู้ร่วมคิดกับหลินเปี้ยในความพยายามยึดอำนาจ ผู้ต้องหาทั้ง 10 คน ถูกพิพากษาว่ามีความผิดในวันที่ 25 มกราคม 1981 เจียงซิงและจางชูนเฉียวต้องโทษการตัดสินจำคุกโดยรอคดีการลงอาญา (Suspended death sentences) หัวโกะฟงได้ถูกถอดออกจากตำแหน่งประธานพาร์คในเดือนมิถุนายน 1981 และถูกแทนที่โดยหุยเหยาบัง (Hu Yaobang) ในปี 1985 การรณรงค์อย่างกว้างขวางเพื่อสนับสนุนบุคลากรที่มีคุณวุฒิที่ดีกว่า และเยาว์วัยกว่า และผู้สนับสนุนที่นิยมเดิม เป็นผลให้มีการยกย้ายตำแหน่งอย่างขนาดใหญ่ ณ ระดับกระทรวงและคณะกรรมการการเมือง ในการปลุกระดมการเดินขบวนเพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมืองของนักศึกษา หุยเหยาบังถูกข้อหาเป็น “ผู้นิยมเสรีภาพของชนชั้นกลาง” และถูกบีบให้ด้องลาออกจากเลขานุการหัวไว้ไปของพาร์ค (Party General Secretary) ในเดือนมกราคม 1987 และในการประชุมสมัชชาพาร์คครั้งที่ 13 ในเดือนตุลาคม 1987 จ้าวจือหยางเข้าดำรงตำแหน่งเลขานุการหัวไว้แทน สมาชิกของคณะกรรมการประจำของคณะกรรมการการเมืองในปี 1987 ประกอบด้วยจ้าวจือหยาง (เลขานุการหัวไว้) เดิมเสี่ยวผิง (ประธานคณะกรรมการบริการทางทหารของคณะกรรมการกลาง) หุยเหยาบัง หลีเชียนเนยน และเฉินหยุน (ประธานคณะกรรมการบริการกลางสำหรับการตรวจสอบภายใน) สมาชิกคนอื่น ๆ ของคณะกรรมการการเมือง ได้แก่ หวันหลี ซี จงชุน (Xi Zhongxun) Fang Yi (方毅) หยางชางกุน (Yang Shangkun ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทนหลีเชียนเนยน) หลีเมิง (ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนจ้าวจือหยาง) รวมทั้ง Yang Dezhi, Yu Qiuli, Hu Qiaomu, Ni Zhifu, Peng Zhen, Hu Qili, Qiao Shi, Tian Jiyun, Yao Yilin และ Wu Xueqian หน่วยงานใหม่ของคณะกรรมการกลางของพาร์คคือ The Central Advisory Commission ประธานคือเดิม เสี่ยวผิง ได้ถูกแต่งตั้งใน

เดือนกันยายน 1982 [John Paxton, 1987, pp. 353 – 354.] ในเดือนมิถุนายน 1989 ได้มีการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาลและพรรคร่วมกันเมื่อเกิดการจลาจลวุ่นวายที่จัตุรัสเตียนอันเหมินจากการเรียกร้องประชาธิปไตยของบรรดานักศึกษาและรัฐบาลได้ใช้กำลังเข้าปราบปราม ผลก็คือ จ้าวจื่อหยางได้ถูกปลดออกจากตำแหน่ง เลขานุการพรรคร่วม และนายเจียงเจ้อหมินซึ่งเป็นเลขานุการพรรคร่วงเชียงไฮได้เข้าดำรงตำแหน่งแทน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ตั้งแต่ปี 1970 ความสัมพันธ์ทางการทูตของจีนได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง วันที่ 25 ตุลาคม 1971 สมพระชาติตลอดมติให้สาธารณรัฐประชาชนจีนได้ที่นั่งจากจีนคณะชาติโดยคะแนนเสียง 76 ต่อ 35 ลดออกเสียง 17 วันที่ 1 มกราคม 1979 สาธารณรัฐอเมริกาให้การรับรองรัฐบาลปักกิ่งในฐานะเป็นรัฐบาลจีนตามกฎหมายเพียงรัฐบาลเดียว และความสัมพันธ์ทางการทูตก็ได้ถูกสถาปนาขึ้น ในเดือนมกราคม–กุมภาพันธ์ 1979 เดิมเสี่ยวผิงได้เดินทางไปเยือนสาธารณรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ วันที่ 12 สิงหาคม 1978 จีนและญี่ปุ่นได้ลงนามสัญญาสันติภาพและสัมพันธไมตรี 10 ปี (ให้สัตยบัน 22 ตุลาคม 1978) จีนไม่ได้ต่อสัญญาสัมพันธไมตรีของตนกับสหภาพโซเวียตซึ่งได้หมดอายุในปี 1980 แต่นับแต่ปี 1985 ได้มีสัญญาณว่าทั้ง 2 ประเทศได้กำลังพยายามพื้นฟูความสัมพันธ์ตามปกติ และในเดือนมกราคม 1987 การเจรจาเกี่ยวกับสันบากบันเบตเดนได้ถูกรื้อพื้นขึ้นมาใหม่ภายหลังการล้มเหลว ในปี 1978

นอกจากเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติแล้ว จีนยังได้เข้าเป็นสมาชิกของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และเป็นผู้สัมภ័กการณ์ในที่ประชุม GATT ด้วย